

BAŞKENT GAZETESİ

23 NİSAN ÖZEL

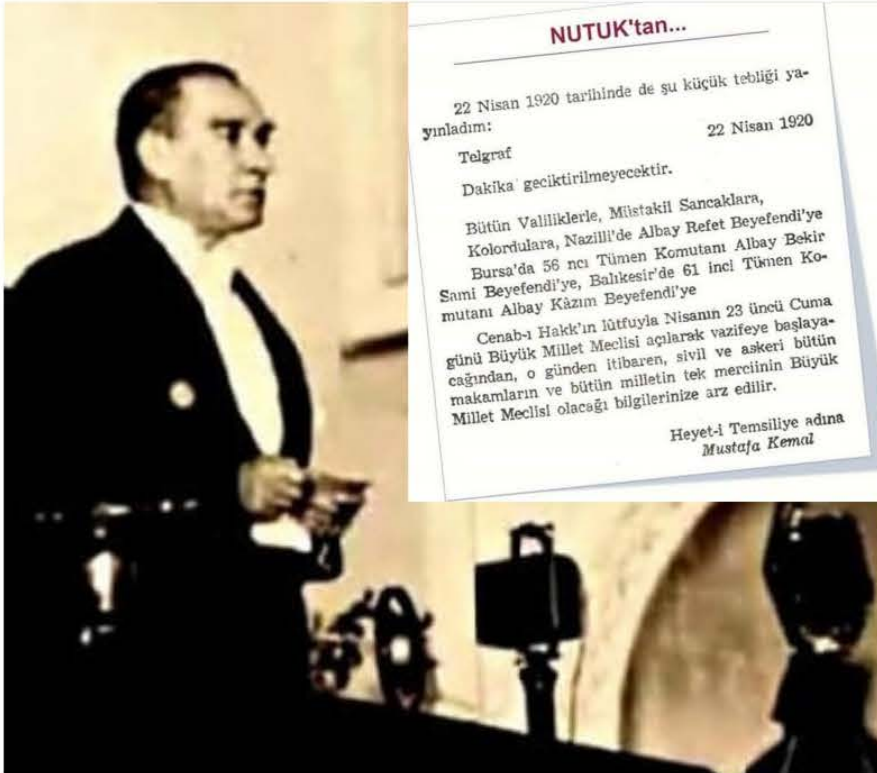
BAŞKENT ANADOLU LİSESİ

“Bütün cihan bilmelidir ki
artık bu devletin ve
bu milletin başında hiçbir
kuvvet yoktur,
hiçbir makam yoktur.
Yalnız bir kuvvet vardır.
O da millî egemenliktir.

M.KEMAL ATATÜRK

GAZİ MECLİSİMİZİN 102.YAŞI VE ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMIMIZ KUTLU OLSUN!

NUTUK'tan...

22 Nisan 1920 tarihinde de şu küçük tebliği yayınladım:

22 Nisan 1920

Telgraf

Dakika geciktirilmeyecektir.

Bütün Valiliklerle, Müstakil Sancaklara, Kolordulara, Nazıllı'da Albay Refet Beyefendi'ye Bursa'da 56 ncı Tümen Komutanı Albay Bekir Sami Beyefendi'ye, Balıkesir'de 61 inci Tümen Komutanı Albay Kâzım Beyefendi'ye

Cenab-ı Hakk'ın lütfuyla Nisanın 23 üncü Cuma günü Büyük Millet Meclisi açılarak vazifeye başlayacağından, o günden itibaren, sivil ve askeri bütün makamların ve bütün milletin tek merciinin Büyük Millet Meclisi olacağı bilgilerinize arz edilir.

Heyet-i Temsiyye adına
Mustafa Kemal

Atatürk, 23 Nisan 1924'te '23 Nisan' gününün bayramı olarak kutlanmasına karar vermiştir. Bu tarihten 5 yıl sonra 23 Nisan 1929'da Atatürk bu bayramı çocuklara armağan etmiştir. 23 Nisan ilk defa 1929 yılında Çocuk Bayramı olarak kutlanmaya başlanmıştır.

TBMM'NİN AÇILIŞI

23 Nisan 1920'de, Hacı Bayram Camisi'nde cuma namazı kılınıp, kurbanlar kesildikten sonra ilk TBMM, İttihat ve Terakki Kulübü olarak yapılan binada açıldı.

Cumhuriyete giden yolda büyük adımlar atılmasını sağlayacak Türkiye Büyük Millet Meclisinin 102 yıl önce 23 Nisan'da açılması, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurtuluş mücadelesinin en önemli safhalarından birisi oldu.

TBMM, açıldığından bu yana milli iradenin yansımasının simgesi oldu. TBMM'nin ilk Başkanı Mustafa Kemal Atatürk, 1 Mart 1920 tarihinde Meclisin 4. toplantı yılının açılışında da bunun önemine dikkati çekti.

"Hep birlikte bakışlarımızı, vicdanımızın merkezi olan millete dikelim. Orada erdemin, vefa ve içten bağlılığın, yenileme arzusunun, egemenlik aşkının ve geleceğin sönmeyen ateşi yanmaktadır. Bu kutsal ateş, kendi içindeki bilgisizlik ve karanlığı yakacak ve bağımsızlığımızın önüne dikilecek olan bütün engelleri yıkacaktır. Efendiler, millet önünde, onun hak ettiği bağımsızlığın önünde, onun layık olduğu gelişme ve yenileme arzusu önünde, her kuvvet ancak milletin irade ve amaçlarına uymak şartıyla yaşayabilir. Millet irade ve amaçlarına uymayanların talihi hüsrandır, çökmedir."

İLK ÇOCUK BAYRAMI

İlk kapsamlı "çocuk bayramı" kutlamaları 1927 yılında yapılmıştır. Himaye-i Etfal Cemiyeti, 1927'deki 23 Nisan Çocuk Bayramı kutlamalarına büyük özen göstermiştir. Cemiyetin seçtiği dört kişilik bayram kutlama heyeti herşeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştır.

Himaye-i Etfal Cemiyeti'nin 23 Nisan 1927 Çocuk Bayramı kutlamaları için hazırladığı programa göre süslü otomobillerle ve bando eşliğinde çocuk sarayına götürülen çocuklar, oyun bahçesinde ve tören alanında gönüllerince eğlenmişlerdir. Ayrıca gecede çocuklar için fener alayı, yarışmalar, sergi, müsamere ve çeşitli eğlenceler düzenlenmiş ve geleneksel hale getirilen çocuk balosu yapılmıştır.

Bu baloda çocuklar için oyuncaklar, yiyecekler hazırlanmış, çocuklar da şiirler ve marşlar okuyarak çeşitli dans gösterileri yapmıştır. Öğrenciler de okullarında sınıflarını bayraklarla, süslerle donatmış, törenlerde şiirler ve marşlar okuyup devlet büyüklerini ziyaret etmişlerdir.

TÜRK ÇOCUKLARINA

Ülkemiz için tarihlerden olan 23 Nisan, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Ankara'da açılışının tarihidir. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk tarafından çocuklara armağan edilmiş olan bu günün, bizler için anlam ve önemini anlatmakta kelimeler elbette yetersiz kalacaktır.

Bir milletin geleceğini temin etmek istiyorsanız, gençlerini ve çocuklarını önemsemeniz gerekir. 7'den 70'e herkesin rahat ve huzurlu yaşadığı bir ülke istiyorsanız, önce sizden sonra gelecek, çocuk ve genç nesillere odaklanmalısınız. Çünkü bir milletin yarınını kurtarmak için, bugün doğanlarının iyi yetişmesi gerekir. Dünyanın en büyük lideri, tarih yazan önderimiz Mustafa Kemal Atatürk bunu biliyordu. İşte bu yüzden milli egemenliği, cumhuriyeti çocuklara emanet etti. Egemenlik ancak ve ancak güçlü ve gelişmiş bir milletin kendi kendinin idare etmesiyle sağlanabilir ve güçlü bir millet için, güçlü bir gençlik gerekir! Eğer ki ülkemiz bu yıl 99. yaşına girecekse, nasıl seneye 100 yaşında olacaksa, bunu aklın ve bilimin yolundan giden, aynı zamanda milli ve manevi değerlerimize bağlı nesillere borçluyuz. Bu bilince sahip nesiller iyi yetişmiş çocuklarla mümkündür. Okumuş, kendini geliştirmiş ve ülkesi için çalışmaya heves etmiş gençler büyüyüp ülkenin ayakta kalmasını sağlamazsa, öğretmen olup yeni nesiller yetiştirmezse, doktor olup hastanelerde halkını tedavi etmezse ve tabii ki asker olup vatanını dışını tırnağına takarak savunmazsa, nasıl olur da bir ülke yüzyıllar boyunca varlığını sürdürebilir? Ülkemizin bugün içerisinde bulunduğu bağımsız yapının mimarı, bir zamanlar genç olmuş ve çocukken kendisini geliştirmiş nesillerdir. Ulusal Egemenlik demek, çocuk demektir! Genç demektir, parlak nesiller demektir. Atatürk'ün bütün ümidini bağladığı Türk gençliği demektir. Bugün dersliklerde, sınıflarda ve kurslarda geleceği ve kariyeri için çalışan sen olmazsan, yarın, Türkiye Cumhuriyeti diye bir ülke de olmaz. Bağımsızlığımızı, dünün çocuklarına borçluyuz. Ama daha bitmedi, "Neredeyse 100 yılı doldurduk." diyerek yan gelip yatacak mıyız? Eğer bugün çocuk olan bizler, aynı babalarımız, dedelerimiz ve bu ülkeyi kuran büyük dedelerimiz gibi alnımızın akıyla, kan ve terinin hakkıyla mücadele etmezsek, Türkiye'miz nasıl ayakta kalır? Bizim yapmamız gereken, vazifelerimizi unutmamaktır. Birinci vazifemiz Türkiye Cumhuriyetini ve bağımsızlığımızı, ulusal egemenliğimizi ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir!

Kol kola girmeliyiz, dostluğumuzu ve kardeşliğimizi korumalı ve ilelebet sürdürmeliyiz. unutmamalıyız ki bizler, cumhuriyetin evlatlarıyız. Aynı vatanın evlatlarıyız. Ve bu vatani korumalıyız. Büyüklerimize hürmet, küçüklerimize saygı göstererek, dünün çocukları bugünün gençliği, yarının ebeveynleri olduğumuzun bilincinde olmalıyız. Eğer sen, ben, bizler bilmezsek bunları, nasıl yarın çocuklarımıza, torunlarımıza öğreteceğiz? Sen okumazsan, kim okutturacak yarın gençliği? Sen bilmezsen, kim anlatacak yurdumuzun nasıl, ne zorluklarla elde edildiğini?

Tüm Türkiye'nin ve tüm Dünya çocuklarının "23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı" kutlu olsun.

ATATÜRK'ÜN ÇOCUKLARI

1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldı.
Atatürk armağan etti çocuklara 23 Nisan'ı.
Herkes bu bayrama 4 kolla sahip çıktı.
Bu ülke size emanet Atatürk çocukları.

23 Nisan Ulusal Egemenlik Çocuk Bayramı
Bağımsızlığımızın en büyük Nisan'ı.
Türk saldı dünyaya namını.
Bu ülke size emanet Atatürk çocukları.

Topyekün verdik Savaşı'mızı.
Büyük küçük kazandık bağımsızlığımızı.
Atamızın izinde sürecektir vatan aşkı
Bu ülke size emanet Atatürk çocukları.

Hangi ülkede var Çocuk Bayramı?
Sevinin çocuklar, bu Egemenlik Bayramı.
Sahip çık vatanına, iyi tanı atanı.
Bu ülke size emanet Atatürk çocukları.

değişmeyiz hiçbir şeye vatanımızı,
Bitmez içimizdeki çocuğun heyecanı,
Güvenin bize Ey Türk halkı!
Söz veriyor size Atatürk çocukları.

İREM ÖZTÜRKMEN-10/C

BAŞKENTLİ YAZARLAR

23 NİSAN'I ANLAMAK!

Şu anda 23 Nisan denilince aklımıza ne geliyor? Genelde insanların aklına dil, din, ırk farkı gözetmeksizin; el ele tutuşup kutlamalar yapan, gülüşen, neşe saçan, çocuklar gelir. İyi de bu neşenin kaynağı nedir?

Öncelikle TBMM'nin açılışının bizim için değerine, asıl anlamına bakalım. TBMM aslında bir simgedir, belki de bir temsilci. Türk milletinin iradesinin temsilcisi. Kurtuluş Savaşında, yeri geldiğinde; yurdumuzu işgal edenlere ve onlara boyun eğenlere karşı milletimizin; "Boyun eğmeyeceğiz", "Savaşmadan ölmeyeceğiz" haykırışının, yeri geldiğinde ise, "Bu vatani size teslim etmeyeceğiz" kararlılığının en büyük simgesi.

Kurtuluş bir mucize gibidir. Cehaletin, kaosun, kahrın içinde; cesaretin ve aydınlığın meşalesinin yakılışının mucizesi. İmkansızlıkların içinde imkansız başaracak bir milletin, tarihini kendisinin yazmasının mucizesi. TBMM ise, kula kul olanlara karşı bağımsız bireylerin hanesi. Bağımsızlığa, inkılabın ve laikliğin kılıcıyla vurulacak darbelerin habercisi ve ta kendisi. Ama kimse sanmasın ki bu yer gökten indi. Bu yer Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşlarının önderliğinde, bu milletle var edildi. O yüzden ismi Türkiye Büyük Millet Meclisi.

Peki TBMM'nin simgesi olduğu bu şeylerin büyüklüğünün ne kadar farkındayız? Şehitlerimizin, gazilerimizin ve onların yakınlarının çektiği acıları ne kadar hissedebiliyoruz; ne kadar anlayabiliyoruz? "İyi ki bu mücadeleyi kazanmışız da onlardan birinin yaşadığı acıyı bugün tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmıyoruz" diyip bunun üzerine bir bayram kutlayabiliyoruz? Bence hepimizin bunu biraz sorgulaması ve o günleri daha iyi anlayıp, bugünkü bayramı daha bilinçli ve daha coşkulu kutlayabilmek adına az da olsa araştırma yapması gerekir.

Bu yüzden, "Coşkuyla ve bilinçle kutlayacağımız nice 23 Nisan'lara" .Saygı sevgilerimle...

EKİN GÜRBÜZ-10/D

**"Egemenlik
kayıtsız şartsız
milletindir."**

K. Atatürk

DÜNYADA 23 NİSAN

Dünya üzerinde farklı ülkeler ve milletlerin ortak kutladığı bayramlar var. Bizim ülkemizi de diğer ülkelerle ortak kutladığı ortak bayramlar vardır. Örnek olarak Nevruz Bayramı'nı verebiliriz. Ülkemizde kutlanan Nevruz Bayramı'nı Türkiye dışında Azerbaycan, Özbekistan, Afganistan, İran, Kazakistan, Pakistan, Tacikistan ve Türkmenistan kutlamaktadır.

23 NİSAN'I KUTLAYAN ÜLKELER

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı ülkemiz dışında elbette başka ülkelerde kutluyor. 23 Nisan diğer ülkelerle birlikte kutlanan ortak bayramdır. 23 Nisan Çocuk Bayramı'nı Türkiye ile birlikte Kazakistan, Türkmenistan, Özbekistan, Çin, Azerbaycan ve Nijerya kutlamaktadır.

Bununla birlikte 23 Nisan günleri bu ülkeler dışında diğer birçok farklı ülkeden çocuk ülkemize çocuk bayramını kutlamak için her yıl gelmektedir. 1979 yılında düzenlenmeye başlayan TRT Uluslararası 23 Nisan Çocuk Şenliği, 23 Nisan'ı tüm dünya çocuklarının kutladığı bir bayram haline getirmeyi amaçlayan bir şenliktir.

İlkine yalnızca SSCB, Irak, İtalya, Romanya ve Bulgaristan'ın katıldığı şenlik, günümüzde yaklaşık 50 ülkenin çocuklarının katılımıyla düzenlenmektedir. 1979'dan 2000'e kadar Türkiye'nin başkenti Ankara'da düzenlenmiş, o tarihten sonra Türkiye'deki başka kentlerde de gerçekleştirilmiştir.

BİZDEN BİRİ: Okulumuz İngilizce Öğretmeni Özge Çıngay Kabadayı'nın kaleminden bir solukta okunacak bir hikâye sunuyoruz sizlere...

BİZDEN BİRİ: Okulumuz İngilizce Öğretmeni Özge Çıngay Kabadayı'nın kaleminden bir solukta okunacak bir hikaye sunuyoruz sizlere...

Size kahve yapayım mı? – Özge Çıngay

Bekir Amca'yı babam öldükten üç gün sonra bir bankamatik kuyruğunda tanıdım. Sonbaharın gelip gelmemekte kararsız kaldığı günlerden biriydi.

Bekir Amca'yı babam öldükten üç gün sonra bir bankamatik kuyruğunda tanıdım. Sonbaharın gelip gelmemekte kararsız kaldığı günlerden biriydi. Bankamatikler, zamanın ölmesini, bakımından usanılmış umutsuz bir hastanın başındaki yorgun ve çaresiz akrabalar gibi bekleyen emeklilerin bankalarını doldurduğu küçük parka sırtlarını vermiş, omuz omuza misafirlerini ağırlıyorlardı. Sadece iki durumda; bir aşık olunca, bir de derin bir keder içindeyken olduğu gibi zemin ayaklarımın altında kayganlaşmış halde yürüyordum. Gülüşen, sohbet eden insanlar yanımdan ağır çekimde geçiyorlardı. Benden başka herkes nasıl da mutluydu! Babaları ölmediğine göre ne dertleri olabilirdi ki!

Bekir Amca, tam bankamatiklerin önünden geçerken elini uzattı bana. Daha doğrusu; tam bankamatiklerin önünden geçerken bileğinde babamınki gibi tek kat kıvrılmış lacivert bir polar görünen bir el uzandı bana. Böyle demem gerekir, çünkü henüz o elin sahibinin Bekir Amca olduğunu bilmiyordum. Bankamatikten çektiği parayı cebine koyarken bastonuna sahip olmanın, üstüne bir de dengede durabilmenin hayli zor olduğu bir yaştıydı. Bu yüzden hafifçe sendelemiş ve en yakınındaki bana elini uzatıvermişti. Uzattığı eli tutup, birkaç adım atmasına yardım edince: “Karşıya geçmeme yardım eder misin kızım?” dedi. Yorgun eliyle tutundu koluma. Karşıya geçince, içinde tatlı bir minnet büyüttüğü gözleriyle baktı: “Sağ ol kızım.” Bekir Amca’nın ağzından çıkan bu iki kelime, sanki kendilerine yeni bir yuva arıyorlardı da gelip kalbime kondular. Doğum günlerinde ona aldığım gömlekleri deneyince, evin içinde kaybettiği gözlüğünü bulup ona verince, kartpostal usulü devam ettirdiği ‘Bayramınızı kutlar, gözlerinizden öperim’li telefon mesajlarını yazmayı beceremeyip bana yazdırınca babam da böyle derdi: ‘Sağ ol kızım.’ Onunla yoldaşlığımız burada bitebilirdi; keder, birazcık hafiflemek için insana olmadık şeyler düşündürmeseydi. ‘Nereye gideceksiniz? Yardım etmemi ister misiniz?’ deyip cevap beklemeden tutması için uzattım kolumu. ‘Nüfus kağıdı eskidi kızım,’ dedi koluma girerken. Tam doksan yıllıkmış nüfus kağıdı. Bekir’miş adı. Emekli bankacıymış. İki çocuğu varmış, her gün ararlarmış ama ne yapsınlar’mış çocuklar, evli barklılarmış, hem başka şehirdeymiş biri. Bakıcısı varmış Bekir Amca’nın. Annesi hastalanmamış mı köyde onun da! Üç günlüğüne yalnız bırakıp gitmiş Bekir Amca’yı. Gidecekmiş tabii kadıncağız, esir değilmiş ya. Bugün, ikinci günüymüş yalnızlığının. Sıkılmış o da, koltuklarla mı bakışsaymış bütün gün? Biraz da meyve almak istemiş şu köşedeki manavdan.

Manava gelince bir sandalye istedim, oturttum onu. Gerek yok, dese de dinler miyim? Nefes nefese kalmıştı yürümekten. Alacaklarını aldım. Poşetler elimde gittim yanına, “Hadi gidelim Bekir Amca”. “Siz zahmet etmeyin, bizim çocuk tanıyor amca’yı, götürürer şimdi,” demesin mi manav! Manav kılığında, kötü Türk dizi karakteri seni! Sinsilikle, entrikayla ayıracak beni Bekir Amca’dan! İçimden, “Yok yaa!” dedim, dışımdansa “A yok, ben o tarafa gidiyorum zaten, hiç sorun değil”. Kimse engel olamasın diye kolundan tuttuğum gibi hızlıca kaldırdım sürpriz tesellimi. “Bak, şu apartmanın ikinci katı, berber var ya, onun üstü, ben giderim kızım,” diye evini gösteriyordu bana o da. Ah bu nezaketler, bana kıyamamalar... Babam da olsa kelimesi kelimesine bu cümleleri kurardı. “Nasıl söz onlar, bırakır mıyım hiç sizi?” dedim. Artık zaman, mekan mefhumunu kaybetmiştim. Onu on dakika önce tanıdığımı beni kimse inandıramazdı. Babamın, karşı koymaya gücünün yetmediği ısrarlar karşısında yaptığı gibi başını yana eğdi, “Peki,” dedi. İçinden nasıl seviniyordu kim bilir. Sevilme kime iyi gelmez, hangi yarayı iyileştirmezdi ki!

Evin kapısına geldiğimizde, bastonuna tutunarak anahtarını çıkardı cebinden. Bir yandan kapıyı açarken bir yandan bana döndü. “Yordum kızım seni, çok teşekkür ederim”. Demek gideceğimi sanıyordu. “E, aşk olsun,” dedim, “Kim yerleştirecek bu poşetleri?”. Ayakkabılarımı çıkarıp, ondan önce girdim eve. Sonra onu aldım. Bastonunu duvara dayadım. Sadece yaşlıların evinde olan ahşapla huzur karışımı o koku vurdu burnuma. Oymalı, geniş koltuklarla, içine artık benden ve Bekir Amca’dan başka kimsenin evinde istemediği ansiklopedilerin dizildiği vitrinle, üstü evlat ve torun resimleriyle süslenmiş sehpalarla ağzına kadar dolu salona götürüp karşılıklı duran iki berjerden birine oturttum onu. Diğerine geçip oturdum. Uzun zamandan beri bu kadar şefkat görmemiş olan gözleri şaşkınlıkla bakarken

patlatıverdim: “Size kahve yapayım mı?”. ‘Kızım ben içemiyorum pek...’ derken fırlayıverdim yerimden. Zahmet vermeme telaşına düşmüştü yine anlaşılan.

Derli toplu mutfakta fazla aramadan buldum cezveyi, fincanları ve kahveyi. Demek temiz bir kadındı bakıcı. Derin bir oh çektim. “Şeker kullanıyor musun Bekir Amcaaa?” diye seslendim içeri. Cevabı duymadım. Babamın sevdiği gibi tek şekerli bir kahve hazırladım. Kahvesini verip yerime oturdum. Salonda, koltuklarda öyle bir hava vardı ki burada hep o eski ve huzur veren kelimelerle konuşulmalıydı sanki. Rikkat, letafet falan denmeliydi.

Kahvesinden bir iki yudum aldıktan sonra biraz uzanmak istediğini söyledi. Ne güzel sohbet edecektik, ama yaşını unutuyordum adamcağızın. Dinlenmesi gerekiyordu elbette. Uzanmasına yardım edip, koltuğun köşesinde katlanmış duran kırmızılı yeşilli battaniyeyi örttüm üstüne. “Ne pişireyim akşam için size?” dedim battaniyeyi ayak uçlarına sıkıştırırken. Hafifçe kapanmış olan yorgun gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Dolapta yemeğim çok, bakıcı gitmeden yaptı kızım,” dedi. “Peki, o zaman siz uyanınca dolaptakileri ısıtırim.” Derin bir nefes aldı ve utana sıkıla itiraf etti o zaman: “Ben birisinin yanında uyuyamam yavrum. Seni çok yordum bugün. Hadi sen işlerinden kalma artık.” İçimdeki kızgın alev topunu birazcık soğutan teselli saatleri bugünlük sona ermişti demek. “Peki,” dedim buruk bir sesle, “Yarın sabah taze ekmek alır gelirim o zaman”. Günün yorgunluğuyla daha fazla dinleyecek hali kalmamıştı Bekir Amca’nın. Yavaşça kapattı gözlerini. Kapıyı çekip çıkarken “Demek birisinin yanında uyuyamıyor. Peki bakıcısı varken?” diye sesli düşündüm ve bakıcıya karşı en son ortaokulda İngilizce öğretmeninin defterine sürekli ‘Wonderful!’ yazıp kalpler koyduğu Bilge’ye hissettiğim cinsten bir kıskançlık yükseldi içimde.

Ertesi sabah erkenden uyandım. Salondaki kanepede uyumuşum üzerimdekilerle. Günlerdir gözümü açınca beliren kopkoyu karanlık azıcık aralanmış mıydı ne? Üstümü değiştirmek istedim üç gündür ilk kez. Fırından sıcak ekmek alıp, gidip çay yapacaktım Bekir Amca’ya. Evden çıktım, fırına uğradım. Alabildiğim en taze ve sıcak ekmek elimde yürürken rüzgar üç gündür ilk kez “Yeniden dönebiliriz güzel günlere,” diyen eski sevgili fısıltılarıyla esti yüzüme. İki kat merdiveni çocukluğumda yaptığım gibi ikişer ikişer çıkıp zili “Sıcak ekmekle biz geldiiik!” tonlamasıyla çaldım. Bu kadar beklemek normaldi tabii. Ne de olsa hala yalnızdı adamcağız ve kapıya gelmesi uzun sürecekti. O zaman bir kere daha “E hadiii, ekmek soğuyor!” tonlamasıyla bastım zile. Zilin iki cümlesine de cevap yoktu. Nasıl olurdu bu, iki gün üst üste dışarı çıkamazdı ki. Nereye gidecekti sabah sabah? Ekmek alacağımı da söylemişim üstelik. Kapının önüne çöktüm önce. Zili çeşitli dillerde çeşitli cümle tonlamalarında defalarca çaldım aralıklarla. Dışarı çıktım, aşağıdaki berbere, dün gittiğimiz manava sordum uğradı mı diye. Yok, hiçbirine gitmemişti. Elimde buz gibi olmuş ekmekle defalarca aynı yerlerden geçerek koşup duruyordum sokaklarda. Varacağım bir yer yoktu. Artık emindim. Dün yattığı uykudan uyanmamıştı Bekir Amca. O kırmızı yeşil ekose battaniyenin altında öyle kaskatıydı şimdi. Belki de kalkmak istemişti. Tam battaniyeyi yarım açmışken zalim bir kriz yakalamıştı kalbinden. “Ah, keşke izin vermeseydim gitmesine,” diye düşünmüştü benim için son anlarında. Sonra eli battaniyede, öylece katılm... Aaa, hayır! Acıların böyle üst üste gelmesi ayıp bir şeydir ve hayat üç gün arayla birine böyle şeyler yapmamalıdır. O yüzden belki de sadece fenalaşmıştır. Peki, ben neden böyle boşa vakit geçiriyordum? Telefonumu çıkardım. Az sonra Bekir Amca’nın dün bana lacivert polarlı bileğini kaldırarak gösterdiği evinin önünde ambulans sirenleri yankılanıyordu. Tabii bir de polis arabası. Felaket havalarına bayılan kalabalık da yerini almıştı sahnede. Arabadan inen iki polis benim sabah yaptığım gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkıp üstünde altın renkli bir plakada kocaman harflerle Bekir Taşkın

yazan kapının önünde durdular. “Bi’ çalalım bakalım,” dedi biraz daha baskın bir karakter olduğu belli olan yuvarlak yüzlüsü. Kapıyı kırarak açmaktan bir önceki aşamadan söz ediyordu. Dostlar alışverişte görsün, diye amaçsız bir çalış işte... Zile basarken bir yandan da hafifçe eğilmiş, ağzını kapı aralığına vermiş, ‘Bekir Beey, Bekir Amca’ diye sesleniyordu. Bir çift terliğin sürünme sesi geldi önce. Sürünen terlikler kapıya yaklaştı, yaklaştı. Sonra terlikler kapının kilidini çevirdiler iki kez. Kapıyı ağır ağır açtı kahverengi terlikler. Terliklerden yukarı sırayla gri eşofmanlı zayıf bir çift bacak, olayları başlatan lacivert bir polar ve solgun, şaşkın, korkmuş bir adet doksan yıllık yüz bize bakıyordu. ‘Ohoo ne yaptın amca, korkuttun bak bunca insanı!’ dedi yuvarlak yüzlü çokbilmiş polis. ‘Niye açmadın hanıma kapıyı?’ Yavaşça kolundan çekti Bekir Amca polisi. İçeri aldı. Kulağına eğildiğini gördüm. Polis dışarı çıktı. Bir eliyle kapıyı kapatırken “Hanımefendi,” dedi, “Amcamızı bir daha rahatsız etmeyelim, olur mu?”

ŞAİR VE YAZARLARDAN DAMLALAR

Özdemir Asaf Kimdir?

Özdemir Asaf (11 Haziran 1923, Ankara - 28 Ocak 1981, İstanbul), asıl adı Halit Özdemir Arun olan şair, çevirmen, yazar, yayımcı ve işletmeci; deneme, öykü, çeviri, şiir gibi türlerde eser vermiş Cumhuriyet dönemi Türk şairidir.

Çalışma hayatına öğrencilik yıllarında başlayan Özdemir Asaf, sanat ve edebiyat dergilerinde 1962 yılına dek çeviri ve şiirlerini yayımlamıştır. Tanin ve Zaman gazetelerinde çalışmış, ilk yazılarını Servet-i Fünun (Uyanış) dergisinde yayımlamıştır. Gazeteciliğin yanı sıra sigorta prodüktörlüğü de yapan Özdemir Asaf, bu işi vesileyle Afyon, Çankırı, Burdur gibi şehirleri dolaşma imkânı bulmuştur. Askerliğini Erzurum'da yedek subay olarak tamamlayan şair, İstanbul'a dönmüş ve zarf, kâğıt ve fatura gibi işler yapan Sanat Basımevini ve Yuvarlak Masa Yayınlarını kurmuştur. Bu yayınevlerini eşi Sabahat Hanım'ın vefat eden babasının bıraktığı miras ile açan şair Yuvarlak Masa Yayınları'nın 1970'te kapanmasının ardından. 1971 yılında Bebek'te "Şimdi" isimli biblio barı açmıştır. Bu barı 1980 yılına dek işletmiştir.

Özdemir Asaf, 1954 yılında sanatsever bir grup ile birlikte yurt dışı seyahati yapmıştır. Amerika, Küba, Kanarya Adaları üzerinden Atlantik'e gitmiştir. Aynı yıl ikinci evliliğini yaptığı Yıldız Moran ile tanışmıştır. Özdemir Asaf'ın evlenmediği fakat âşık olduğu üçüncü kadın ise "Lavinia" şiirini ithaf ettiği Mevhibe Bayat'tır.

Özdemir Asaf'ın az bilinen bir yönü de futbola olan tutkusudur. Yazar, Güneşspor Kulübü'nde futbol oynamıştır. Şairin Fenerbahçe ile yapılan bir maç esnasında ünlü futbolcu Boncuk Ömer ile çarpıştığı ve sakatlandığı bilinmektedir. Özdemir Asaf, oyunculuk da yapmıştır. 1955 yılında yönetmenliğini Orhan Erçin'in yaptığı "Uçan Daireler İstanbul'da" isimli filmde rol almış ve bir gazete patronunu canlandırmıştır.

1980 yılında şair Özdemir Asaf'ta beyin tümörü tespit edilmiştir. 28 Ocak 1981 yılında ise vefat etmiştir.

ÖZDEMİR ASAF'IN DOĞUM GÜNÜ ANISINA, LAVİNİA'NIN HİKÂYESİNİ BİR KERE DAHA OKUYALIM MI? HEM BELKİ İLK KEZ OKUYACAKLAR VARDIR...

Daha önce elbet bir yerlerde çıkmıştır Lavinia'nın hikâyesi karşınıza. Biliyorsunuz dün Özdemir Asaf'ın doğum günüydü. Dünden beri Lavinia dilimde. E o zaman bugün de Lavinia'nın hikâyesiyle analım dedim. Her şiirin, her romanın bir yazılma hikâyesi var elbet. Böyle dillere pelesenk olan, çok sevilenlerin hikâyesiyse her zaman ilgimi çekmiştir. Bu konuda yalnız olmadığımı eminim. Sevdiğimiz dizelerin nasıl yazıldığını bilmek, bizi o şiire bir sarılma, şairinin hayatına bir dokunuş daha yaklaştırıyor çünkü, biliyorum.

Ne güzel diyor Asaf:

***“Sana gıtme demeyeceğim, ama
Gıtme Lavinia...”***

Nasıl da buram buram aşk kokuyor değil mi dizeleri?

Özdemir Asaf, o dönemlerde edebiyat matinerlerinin yıldız isimlerinden biri. Çocukluğundan bu yana “r” harfini telaffuz edemiyordu; ama şiir okurken muhteşem bir diksiyonu var. Bu matinelerde sona bıraktığı en değerli şiiri ise, **Lavinia**. Çünkü değerlisi onun ve aslında hikâyesi de derin...

Lavinia, karşılıksız bir aşkın hikâyesi...

Ben aldım fona Feridun Düzağaç'ın sesinden Lavinia'yı. Siz de alın da başlayalım bu aşk hikâyesini okumaya...

ÖLÜM ÇİÇEĞİ LAVİNİA

Lavinia, muhteşem güzellikte zarif bir çiçek; diğer bir deyişle ölüm çiçeği. Ayrıca **hayalimdeki muhteşem sevgili** anlamına da geliyor. Kuşkusuz Özdemir Asaf'ı çeken yanı da bu...

Edebiyata baktığımızda Lavinia, **Shakespeare**'in **Titus Andronicus** adlı oyununda Roma İmparatorluğu'nun Başkomutanı Titus'un güzelliği dillere destan kızının da adı. Onun da kaderi, zarif güzelliği ile ölmektir. Lavinia, Tamora'nın iki oğlu tarafından tecavüze uğradığında, Lavinia, babası tarafından öldürülür...

KARŞILIKSIZ AŞKIN HİKÂYESİ

Özdemir Asaf, Lavinia'yı okul yıllarında aşık olduğu bir kız için yazar. Aşkı platoniktir. Lavinia, Asaf'ın karşılıksız aşkını anlatır. Asaf şiirini, daha sonra bir yarışmaya gönderir ve derece alır. Birinciliğe layık görülen Lavinia, nihayetinde yaşayan bir şiirdir...

Bundan sonrası için şöyle bir rivayet var: Sonuçlar açıklandığı sırada Asaf'tan, Lavinia'yı kürsüde okuması istenir. Bu teklifi geri çevirmeyen Asaf, kürsüde şiirini okurken Lavinia diye seslendiği platonik aşkı da salondaki misafirler arasındadır ve Lavinia, salonu terk eder. Kalbi bin parçaya dağılan Asaf, Lavinia'yı hapsettiği şiirinde bırakır ve ona asla duygularını açmaz...

LAVİNİA ASLINDA KİM

Asaf'ın tutkulu aşkı Lavinia, Mevhibe Meziyet Beyat'tır. Asaf'ın aşkı gerçekten de karşılıksızdır. Çünkü Mevhibe'nin gönlünde ressam olan hocası Edip Hakkı Köseoğlu vardır. Hikâyenin bir yerinde bir de gazeteci İlhan Selçuk'un adı geçiyor Mevhibe için. Ancak o yıllarda Selçuk, öylesine hızlı bir hayat yaşıyordur ki, o da Mevhibe'ye göre biri değildir.

Daha pek çok hikâyenin kahramanı olan Mevhibe, sonunda oyuncu Öztürk Serengil ile evlenir. Ancak onunla da uzun soluklu bir evlilik yürütemez...

Mevhibe, görüldüğü üzere çevresinde dikkat çeken, güzelliği dillere destan, ilk bakışta gözden kaçırılmayacak kadar özel bir kadıymış. Yakın dostlarından Melda Kaptana, bir yandan da Mevhibe için şöyle bir açıklama getirmiş:

“Öylesine özel ve farklı bir kadındı ki, kitap yazsanız yetmez.”

Mevhibe’ye duyulan bu ilginin sadece güzelliği için olmadığını ise şöyle dile getirmiş:

“Korkunç bir sezgi gücü vardı Mevhibe’nin. Yüzünüze bakar bakmaz, sizi tanır, anlar, ruhunuzun en derin köşelerine kadar kavradı. Küçük bir bakıştan, mimikten, jestten tüm karakter haritanızı çıkarabilirdi. Özdemir Asaf bu yüzden ona ‘Öldürmekten daha beter anlıyorsun insanı’ demişti. Çok keskin gözleri vardı.”

Bu açıklamaları yapan Melda Hanım, **“Ben Bir Bizans Bahçesinde Büyüdüm”** adını verdiği kitabının bir yerinde de Mevhibe’den şöyle bahseder:

“İlhan Selçuk”a 14 Şubat Sevgililer Günü yazısı yazdıran Lavinia ona uzaktan uzağa aşık olan **Oktay Akbal**’ın bir hikayesindeki **Hisya**’ydı aynı zamanda. Laleli’de Harikzadegan Apartmanları’nın kapısında buluşup konuşan delikanlıların **Violetta**’sıydı.

O sıralarda ünlü olan bir tangonun adıydı bu ve delikanlılar, Mevhibe onlara gülümseyerek geçerken ıslıkla bu melodiyi çalardı.

Mevhibe Beyat, Güzel Sanatlar Akademisi’nde okurken mimar arkadaşları ona **Gilda** diye seslenirdi. **Rita Hayworth**’un o yıllarda büyük beğeni kazanan **"Gilda"** filminden mülhem...

Kızılkahve rengi, iri dalgalı, parlak ve çok güzel saçları vardı. **Adalet Cimcoz** da **Marilyn Monroe**’ya benzettiği için onu **"Marlin"** diye çağırırdı. Güzelliğini hiç önemsemezdi. Zaten insan sıcaklığı, insanlara anlayarak yaklaşması ve sezgisi, güzelliğinin üstündeydi.”

Velhasıl, Özdemir Asaf ve Mevhibe Hanım hiçbir zaman bir araya gelmedi. Aşkın başlamadan güzel olduğu, platonik duyguların tadına varıldığı bir duyguydu zamanda asılı kalan. Nihayetinde Asaf’a da işte dillere dolanan bir şarkıya dönüşen şiiri, Lavinia’yı yazdırdı...

Bazen karşılıksız diye iç yakan duygularımız nasıl da nicesinden değerli değil mi? O zaman kapanışı da şiirin tamamı ile yapalım. Onu okumadan olmaz...

Sana gitme demeyeceğim.

Üşüyorsun ceketimi al.

Günün en güzel saatleri bunlar.

Yanımda kal.

Sana gitme demeyeceğim.

Gene de sen bilirsin.

Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim,

İncinirsin.

Sana gitme demeyeceğim,

Ama gitme, Lavinia.

Adını gizleyeceğim

Sen de bilme, Lavinia.

*

Damla Karakuş

**OKULUMUZ ÖĞRENCİLERİNDEN YİĞİT KARABAŞ'IN (10-B) MAMAK MILLİ EĞİTİM
MÜDÜRLÜĞÜNÜN AÇMIŞ OLDUĞU “ÇANAKKALE ZAFERİ” KONULU ŞİİR
YARISMASINDA 3. OLAN ŞİİR:**

VATAN UĞRUNA

Soğuk bir kış sabahı düştük yollara,
Girdik kol kola, dayandık Gelibolu'ya,
Canımızı ortaya koyduk Sarı Kurt'un yanında
Ölmeyi göze aldık, bu vatan uğruna

Ellerimizi kavuşturup sığındık Allah'a
Namlularımızı doğrultup, ateş açtık düşmana
Ne ödüle baktık, ne unvana
Biz bu millet için sorgusuz girdik ak çarşafa

Şahlandık milletin gücüyle Çanakkale'de
Adımızı tarihe kazıdık bu siperlerde
İstiklal vardı tüm zihinlerde
Türk'ü adını duyurduk dört bir köşede

Süngülerimizi savurup düşmanın üzerine gittik
Anafartalar'a geldik, şahadet şerbetini içtik
İmanımızın gücüyle düşmanları titrettik
Al yıldızlı sancağı göklere yükselttik

Yiğit Karakaş
10-B, 1263

**OKULUMUZ ÖĞRENCİLERİNDEN İREM ÖZTÜRKMEN'İN (10-C) YAZMIŞ OLDUĞU
ŞİİRLERDEN BİRİ DE ŞUDUR:**

ATATÜRK ÇOCUKLARI

1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldı
Atatürk armağan etti çocuklara 23 Nisan'ı
Herkes bu bayrama dört ele sahip çıktı
Bu ülke size emanet Atatürk çocukları

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı
Bağımsızlığımızın en büyük nisanı
Türk saldı Dünya'ya namını
Bu ülke size emanet Atatürk çocukları.

Topyekûn verdik savaşımızı
Büyük küçük kazandık bağımsızlığımızı
Ata'mızın izinde sürecektür vatan aşkı
Bu ülke size emanet Atatürk Çocukları

Hangi ülkede var çocuk bayramı
Sevinin çocuklar bu egemenlik çağrısı
Sahip çık vatanına, iyi tanı atanı
Bu ülke size emanet Atatürk çocukları

Yeminliyiz, değişmeyiz hiçbir şeye vatanımızı
Bitmez içimizdeki çocuğun heyecanı
Güvenin bize ey Türk halkı
Söz veriyor size Atatürk çocukları.

**İrem ÖZTÜRKMEN
10-C 1127**

OKULUMUZ ÖĞRENCİLERİNDEN BESTESU BAYAR 'IN (10-A) OKULUMUZ ÇAPINDA YAPILAN YARIŞMADA 1. OLAN KOMPOZİSYONU:

ATATÜRK VE GENÇLİK

Bir toplumu ileri götürecek en büyük güç nedir? Kara delikleri keşfetmek mi, gezegenler arası yolculuk yapmak mı, yoksa atom enerjisini kullanmak mı ? İnsan zihnini zorlayan, ulaşmanın henüz mümkün olmadığı cevaplar geliyor hepimizin aklına ilk başta. Bir toplumun temel yapı taşının o toplumun yetiştirdiği gençler olduğunu düşünmüyoruz bile. Oysaki geleceğe yön vermek, iyi yetişmiş bir nesille başlıyor.

Türkiye Cumhuriyeti, bu yıl kuruluşunun 99. yılını kutlayan, kökleri sağlam ve güçlü bir ülkedir. Bu güçlü ülkenin temelleri de genç fikirler, genç zihinler sayesinde atılmıştır. Mustafa Kemal Atatürk, 19 Mayıs 1919 sabahı Samsun'da Anadolu topraklarına ayak basarak eski fikirleri geride bırakmış ve milli mücadeleyi fiilen başlatmıştır. İşte Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinin atıldığı 19 Mayıs günü, gençlere armağan edilmiş kutlu gündür. Böylece "gençlik" kavramı, anlamını Atatürk'te bulmuş; Atatürk'te en yüce değer yargısına erişmiştir. Atatürk, ileri görüşlü kişiliğiyle daha Milli Mücadele'nin en başındayken bile kurtuluşun genç fikirlerde olduğunu görmüştür. "İlelebet payidar kalacaktır!" dediği en büyük eserini, onu tehlikelerden koruyacak gençlere emanet etmiştir. Bu kutlu gün; zihinlerini ilimle, sanatla, sporla dolduracak olan gençlerin "Gençlik ve Spor Bayramı"dır. Hepimizin sağlıklı kalabilmek için teoriler ürettiği şu dönemlerde, Atatürk sporun önemini vurguladığı milli bayramımızla bizlere, Türk gençlerine, bir kez daha hatırlatmış; sağlıklı zihinlerin sağlıklı bedenlerle mümkün olacağını yüzyıl ötesinden duyurmuştur.

"Gençler! Benim gelecekteki emellerimi gerçekleştirmeyi üstelenen gençler! Bir gün bu memleketi sizin gibi beni anlamış bir gençliğe bırakacağımdan dolayı çok memnun ve mesudum." Sözleri, Atatürk'ün Türk gençlerine duyduğu sonsuz güvenin dile gelmiş şeklidir. Aklın ve bilimi kendine rehber edinen, çalışkan, azimli, kültürlü Türk gençleri; geleceğin merdivenlerini Ata'sından aldığı destekle emin adımlarla çıkacaktır. Atatürk'ün çizdiği bu yolda genç olmak demek; memleketi her sahada yükseltmek, gelecek nesillere yön vermek ve sağlam karakterli olmak demektir. Türk gençleri, bazen bir öğretmen olup okulda öğrencilerine bilgi aşılayarak, bazen bir doktor olup pansuman yaparak, bazen bir yetimin karnını doyurarak, bazen kitap okuyarak, bazen cephede savaşarak tutacaktır kendisine emanet edilen bu vatan nöbetini. Bu vatan nöbetini tutarken bu topraklar altında binlerce kefensiz yatanı asla unutmayacaktır.

Kalbi istiklal sevdasıyla atan Türk gençleri, Atatürk'ün açtığı bu yolda, gösterdiği hedefe durmadan yürüyecek; Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır. Muhtaç olduğumuz kudret damarlarımızdaki asil kanda mevcuttur!

Bestesu Bayar

10 A